

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-29/17-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Ivica Kujundžića i Mirjane Čačić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja D. v. d. S. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe S. B. iz S., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 6. srpnja 2017.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/16-01/640, urbroj: 401-01/06-17-01 od 30. siječnja 2017.

II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništava se rješenje D. v. d. S., broj 18/16 od 21. studenoga 2016. i predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Navedenim prvostupanjskim rješenjem tužitelja od 21. studenoga 2016. odbacuje se kao nepravodobna žalba S. B., ovdje zainteresirane osobe, izjavljena protiv odgovora na dopunu zahtjeva od 18. srpnja 2016., a kojim su odbijene dopune zahtjeva zainteresirane osobe na pristup zatraženim informacijama.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja zakonitost istog pobija zbog bitne povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te na tako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenjenog materijalnog prava. Smatra da je obrazloženje osporenog rješenja nerazumljivo, te proturječno samo sebi i razlozima rješenja, odnosno osporeno rješenje uopće nema razloga o odlučnoj činjenici a to je da li je uložena žalba zainteresirane osobe pravodobna ili nepravodobna, što nastavno detaljnije obrazlaže citirajući dijelove iz osporenog rješenja. Ističe kako je tuženik povrijedio odredbu članka 82. stavka 4. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), prema kojoj se o prijedlogu za povrat u prijašnje stanje odlučuje rješenjem, a tužitelju nije poznato da je tuženik takvo rješenje donio. Tvrdi kako je zainteresiranoj osobi odgovor na dopunu zahtjeva poslao dana 18. srpnja 2016., a zainteresirana osoba je tuženiku izjavila žalbu dana 24. listopada 2016., dakle, žalba je poslana 65 dana nakon zakonskog roka. Na kraju traži Sud da donese odluku o odgovornom učinku ove tužbe, te predlaže Sudu da zakaže usmenu raspravu te, nakon toga, presudom poništi/oglasi ništavim osporeno rješenje

i naloži tuženiku da u roku 15 dana tužitelju naknadi trošak spora povećan zakonskim zateznim kamatama od dana presuđivanja do namirenja.

Tuženik u opširnom odgovoru na tužbu ostaje kod razloga danih u obrazloženju osporenog rješenja, smatrajući tužbene navode neosnovanim. S tim u vezi dodatno navodi kako je, na temelju dokumentacije i spisa predmeta dostavljene od strane tužitelja, tuženik u žalbenom postupku utvrdio da prvostupanjsko rješenje od 21. studenoga 2016. treba poništiti i vratiti tužitelju na ponovni postupak iz razloga jer tužitelj, po zahtjevima za pristup informacijama zainteresirane osobe, nije dostavio svoj raniji akt, odgovor na dopunu zahtjeva od 18. srpnja 2016., koji ima značenje odbijajućeg rješenja, sukladno pravilima o osobnoj dostavi iz Zakona o općem upravnom postupku, a niti je, povodom podnesene žalbe zainteresirane osobe protiv istog akta, tužitelj otklonio navedenu pogrešku, nego je odbacio žalbu imenovanog kao nepravovremenu. Naime, tuženik je iz dokumentacije u spisu predmeta zaključio da je tužitelj odbijajući odgovor zainteresiranoj osobi dostavio prema pravilima o posrednoj dostavi na način da je isto pismeno ostavljeno kod neidentificirane osobe (prema priloženoj dostavnici), različite od zainteresirane osobe, a koja se zatekla na adresi zainteresirane osobe te da je, nakon što se vratila navedena dostavnica, tužitelj očito smatrao takvu dostavu završenom i urednom. Citirajući odredbu članka 85. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku, koja propisuje osobnu dostavu, tuženik ističe kako je tužitelj bio u obvezi zainteresiranoj osobi ponovno dostaviti akt kojim je odlučio o njegovom zahtjevu, a što je propustio učiniti. Tuženik, nadalje, kao poseban problem apostrofira manjkavost sadržaja akta tužitelja koji ima značenje odbijajućeg rješenja, pri čemu osobito ističe činjenicu da navedeni akt nema nikakvu uputu o pravnom lijeku. Nastavno iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, tuženik predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti i potvrditi osporeno rješenje.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu iznosi kronologiju predmetnog postupka, koji je započeo zahtjevima za pristup informacijama od 20. veljače i 26. veljače 2015. godine do donošenja osporenog rješenja, a iz koje je razvidno da prvostupanjsko tijelo nema namjeru dostaviti tražene informacije. Dodaje kako je žalbu napisao izvan zakonskog roka iz razloga jer nije znao da može uložiti žalbu, jer u rješenju nije niti navedeno da ima pravo na žalbu, već je to saznao tek u telefonskom razgovoru sa službenicom za informiranje tuženika. Iako to izričito ne navodi, iz odgovora na tužbu proizlazi kako zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Pravilno je i zakonito postupio tuženik kada je, primjenom odredbe članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, poništio prvostupanjsko rješenje tužitelja od 21. studenoga 2016. i predmet vratio na ponovni postupak u kojem je tužitelj dužan meritorno odlučiti o žalbenim navodima zainteresirane osobe, jer se žalba od 24. listopada 2016. ima smatrati pravodobnom.

Naime, i po ocjeni ovog Suda, odgovor na dopunu zahtjeva od 18. srpnja 2016., kojim je tužitelj odbio dopune zahtjeva zainteresirane osobe za dostavu zatraženih podataka i isprava, ima se smatrati rješenjem kojim je odbijen zahtjev zainteresirane osobe za pristup traženim informacijama, što posljedično znači da je protiv takvog akta dopuštena žalba.

Kako, međutim, u navedenom aktu tužitelja nije dana nikakva uputa o pravnom lijeku, to je zainteresiranoj osobi protekao rok u kojem je mogla izjaviti žalbu protiv istog. Stoga tuženik pravilno u obrazloženju osporenog rješenja konstatira da, iako je razvidno da je zainteresirana osoba podnijela žalbu izvan zakonskog roka, u predmetnom slučaju prvostupanjsko tijelo nije vodilo računa o pravilima postupka koja bi bila od utjecaja na rješavanje stvari odnosno nije zainteresiranoj osobi dostavilo odgovor (rješenje) sukladno odredbama o osobnoj dostavi, niti je u tom aktu navelo uputu o pravnom lijeku, radi čega je neopravdano odbacilo žalbu zainteresirane osobe kao nepravodobnu. Takvim postupanjem tuženik je zainteresiranoj osobi održao žalbeni rok i time otklonio štetne posljedice nastale zbog nenavođenja upute o pravnom lijeku.

Slijedom izloženog, Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim, jer je isto doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog postupovnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja za održavanje rasprave, pri čemu je imao u vidu i činjenicu da je tužitelj ujedno tijelo javne vlasti koje je donijelo prvostupanjsko rješenje, a koje tijelo nije stranka u upravnom sporu sukladno odredbama članka 16 i članka 17. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), već je na pokretanje upravnog spora ovlašten isključivo temeljem posebnog zakona (članak 26. stavak 2. ZPPI-a). Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovor na tužbu koji je dao tuženik, čime mu je omogućio očitovanje na navode tuženika, nakon čega je, razmatrajući sve podneske zaprimljene od stranaka tijekom predmetnog upravnog spora, zaključio kako tužitelj svojim tužbenim navodima osporava primjenu prava, odnosno pravilnost postupanja tuženika, zbog čega je, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, predmetni spor riješio bez rasprave.

Sud nije našao potrebnim posebnim rješenjem odlučiti o zahtjevu za odgovornim učinkom tužbe, s obzirom da je u konkretnom slučaju odlučio o tužbi.

U odnosu na zatražene troškove ovog spora napominje se da je odredbom članka 79. Zakona o upravnim sporovima propisano da se troškovi upravnog spora priznaju razmjerno uspjehu u upravnom sporu. Budući je tužitelj u cijelosti izgubio ovaj upravni spor, to je zahtjev za naknadu troškova spora valjalo odbiti.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 6. srpnja 2017.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.